

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **A. Y.**, narozen X, státní příslušnost A.
toho času bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
se sídlem Křižíkova 8, 186 31 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2018, č. j. KRPS-267571-23/ČJ-2018-010022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 9. 2018, č. j. KRPS-267571-23/ČJ-2018-010022, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Jindřichu Lechovskému, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 120 dnů ode dne omezení jeho osobní

svobody.

2. Podaná žaloba, v níž žalobce současně podal návrh na ustanovení zástupce, neobsahovala žádný žalobní bod. Soud proto žalobci usnesením ze dne 20. 9. 2018, č. j. 44 A 53/2018-22, ustanovil zástupce, který dne 8. 10. 2018 žalobu v zákonné lhůtě doplnil.
3. Žalobce namítá, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila existenci vážné újmy hrozící žalobci. Žalobce v protokolu o výsledku účastníka řízení uvedl, že mu v návratu do Afghánistánu brání nebezpečí vážné újmy, neboť je ohrožen smrtí ze strany Talibánu, který již kvůli spolupráci s Američany zabil jeho bratra. Žalovaná se však k této překážce vycestování vypořádala nedostatečně, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedla, že *„cizincem uváděný důvod z obavy o svůj život v zemi původu, vzal správní orgán na vědomí... Rovněž nebylo zjištěno, že by cizinci v zemi původu hrozilo nebezpečí skutečné újmy ve smyslu ustanovení § 179 zákona č. 326/1999 Sb.“* Žalobce poukázal na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, Sb. NSS č. 2524/2012, *„Správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.“*
4. Dále žalobce uvedl, že obdobnou otázkou, tedy přípustností zajištění cizince při nevypořádání obav z hrozící závažné újmy, se zabýval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 – 34, jímž zrušil napadené rozhodnutí krajského soudu pro nezohlednění nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu o zajištění cizince právě s ohledem na absenci konkrétního vypořádání hrozby vážné újmy cizinci při jeho vyhoštění.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že dne 10. 9. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a týž den byl rozhodnutím Ministerstva vnitra pod č. j. OAM-206/LE-LE05-LE26-PS-2018 zajištěn. Na základě napadeného rozhodnutí tedy již zajištění žalobce netrvá.
6. Žalovaná zrekapitulovala průběh správního řízení a ke skutkovému stavu uvedla, že dne 3. 9. 2018 bylo na Policii České republiky telefonicky oznámeno pracovníkem společnosti ČEZ H. P., že v areálu společnosti byly při otevření zapečetěného nákladového prostoru kamionu nalezeny dvě osoby, jednou z nich byl žalobce. Policejní hlídka zjistila, že se jedná o příslušníka Afghánistánu, jehož cílovou zemí bylo Německo. Žalobce nebyl schopen svou totožnost prokázat žádnými doklady, vzniklo tak podezření, že se na území České republiky zdržuje bez cestovního dokladu a víza. Dne 3. 9. 2018 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění. K žalobnímu bodu, ve kterém žalobce vytýkal žalované nedostatečné vyhodnocení existence vážné újmy hrozící žalobci, žalovaná uvedla, že s tímto žalobním bodem nesouhlasí, neboť žalobce do protokolu účastníka nesdělil, že byl nebo je z jakéhokoliv důvodu ve své zemi systematicky pronásledován tj. na základě rasy, pohlaví, sexuální orientace nebo odlišného přesvědčení. Pouze uvedl, že se v případě návratu do Afghánistánu obává o svůj život ze strany Talibánu, neboť jeho bratr spolupracoval s Američany a byl usmrcen. Toto tvrzení nijak neupřesnil, ani ničím nepodložil. Dále uvedl, že se do své domovské země vrátit nechce z důvodu válečného

konfliktu. Žalovaná má za to, že v případě, kdyby žalobce vycestoval ze své domovské země z důvodu existence hrozící vážné újmy, zcela jistě by při své cestě požádal o azyl v první bezpečné zemi Bulharsku nebo následně v Srbsku. Žalobce však pokračoval v nelegální cestě do cílové země Německa. Žalovaná také uvedla, že v případě, obává-li se žalobce o svůj život v místě svého trvalého pobytu, měl a má možnost přestěhovat se i s rodinou do stabilnější oblasti v rámci své domovské země. Žalovaná dále uvedla, že má za to, že žalobce nejednal popsáním způsobem z důvodu obavy o svůj život, ale pouze z ekonomických pohnutek. Skutečnost, že Afghánistán není státem, kde by žalobci hrozila výše zmíněná nebezpečí, byla potvrzena závazným stanoviskem, které si žalovaná dožádala v souladu s ustanovením § 120a zákona o pobytu cizinců.

7. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl zadržen policejní hlídkou dne 3. 9. 2018, když bylo oznamovatelem telefonicky ohlášeno, že byl žalobce nalezen po otevření kamionu v areálu společnosti ČEZ H. P.. Žalobce se nebyl schopen prokázat žádnými doklady. Jelikož se dopustil jednání, na základě kterého lze zahájit řízení o správním vyhoštění, byl na místě zadržen. Z protokolu o výsledku účastníka vyplývá, že se na cestu z Afghánistánu vydal před 4 měsíci, cestoval přes Pákistán, Írán až do Turecka, kde zůstal dva měsíce a následně přešel do Bulharska a Srbska, kde nastoupil do kamionu, který ho měl odvést až do Německa, ve kterém má žít jeho sestra a bratranec. V Afghánistánu žijí čtyři jeho bratři a tři sestry, dále tam má manželku, syna a dceru. Žalobce se nepokoušel do Německa dostat legální cestou, neboť se domnívá, že by nedostal vízum. Dále uvedl, že se do země původu vrátit nechce, protože tam je válka a že mu hrozí nebezpečí od Talibánu, který zabil jeho bratra za to, že spolupracoval s Američany.
8. Dne 5. 9. 2018 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění v délce 120 dní ode dne omezení osobní svobody. Žalovaná napadené rozhodnutí odůvodnila tím, že vzniklo podezření, že žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2) zákona o pobytu cizinců, což je důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Dále bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení ve smyslu § 46 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále žalovaná uvedla, že z předešlého jednání žalobce a zejména situace, která předcházela jeho zajištění, kdy od svého vstupu na území Turecka a dalším tranzitem přes státy Evropské unie, až do České republiky, kde pobýval pouze jeden den, ale to pouze s ohledem že byl zajištěn, bylo možné předpokládat, že by na území České republiky a států Schengenu pobýval bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, neboť své osobní doklady ponechal na území Afghánistánu, aby dle žalobce nemohl být vrácen zpět do svého domovského státu. Podle žalované tak existuje nebezpečí, že žalobce zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaná také uvedla, že žalobce nemá možnost v České republice získat ani jakékoli zaměstnání a opatřit si tak finanční prostředky k dalšímu pobytu případně k vycestování z území České republiky, neuvedl ani konkrétní osoby, na které by se mohl ohledně finanční pomoci obrátit, čímž měla žalovaná za to, že jak žalobce, tak jiná osoba nejsou schopni složit finanční záruku ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním ve smyslu § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná také dospěla k závěru, že neexistuje záruka toho, že se žalobce bude ve smyslu § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců osobně hlásit v policii stanovené době, neboť zájmem žalobce je migrovat

po Evropě do cílové země, tudíž je předpoklad, že by se nedostavil na místo policií určené.

9. Součástí správního spisu je také rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 9. 2018, č. j. OAM-206/LE-LE05-LE26-PS-2018, jímž byl žalobce podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců; doba trvání zajištění byla stanovena do 9. 11. 2018.
10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a po jejím doplnění splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Přestože žalovaná takový postup nenavrhla, pokládá soud za vhodné se nejprve vyjádřit k otázce, zda není na místě – s ohledem na to, že zajištění žalobce na základě napadeného rozhodnutí již skončilo – v souladu s § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zastavit. Ze sdělení žalované podepřeného obsahem správního spisu totiž vyplynulo, že žalobce byl v souvislosti s podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany „přezajištěn“ rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 10. 9. 2018, č. j. OAM-206/LE-LE05-LE26-PS-2018. Zajištění žalobce tak na základě napadeného rozhodnutí již netrvá a nadále v důsledku tohoto rozhodnutí nedochází k zásahu do jeho osobní svobody. Z hlediska jazykového výkladu § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, který byl do tohoto zákona nově vložen novelou č. 222/2017 účinnou od 14. 8. 2017, by skutečně bylo na místě řízení zastavit. Soud si je však vědom názoru Nejvyššího správního soudu, který právní úpravu, kdy by neproběhl věcný přezkum zákonnosti zajištění ani v jednom stupni řízení před správními soudy, považuje za rozpornou s pravidly práva Evropské unie (mj. má ji za odporující čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie), s tím, že je nezbytné zohlednit princip přednosti práva Evropské unie, a vnitrostátní právní úpravu rozpornou s právem Evropské unie neaplikovat; srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 – 43, a rozsudek ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 – 20, Sb. NSS č. 3683/2018. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby.
12. Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud
 - a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,
 - b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání,
 - c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,
 - d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

13. Nejvyšší správní soud vyjádřil v I. právní větě usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, Sb. NSS č. 2524/2012, závěr, že „*správní orgán má povinnost zabývat se v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné.*“
14. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015 – 34, uvedl, že „*důvody znemožňující vycestování uvedené v § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců odpovídají důvodům pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Znění tohoto ustanovení zákona o azylu pak v zásadě odpovídá znění čl. 15 písm. c) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany [...]. Ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu je tedy nutné vykládat totožně s čl. 15 písm. c) kvalifikační směrnice, a to tak, že se vztahuje pouze na civilisty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, publ. pod č. 1840/2009 Sb., NSS). Obdobný závěr platí rovněž pro § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. opět zejména rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, přijatý v návaznosti na rozsudek Soudního dvora ve věci Elgafaji, C-465/07) dále nestačí pouze reálná existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadatel musí v důsledku takového konfliktu hrozit vážné individuální ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícím z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobením vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“. Kvalifikační směrnici se v citovaném rozsudku opět rozumí směrnice 2004/83/ES, ovšem závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68, jsou s ohledem na shodnou právní úpravu aplikovatelné i za účinnosti nové kvalifikační směrnice.*“
15. Na základě žalobního bodu žalobce, který namítal, že žalovaná nedostatečně vyhodnotila existenci vážné újmy hrozící žalobci, když se nedostatečně vypořádala s jím uváděnou skutečností, že mu v návratu do Afghánistánu brání nebezpečí vážné újmy, soud z protokolu o výsledku účastníka zjistil, že žalobce na otázku: „*V případě Vašeho návratu do Afghánistánu, hrozil by Vám tam nějaký trest (trest smrti), nebo hrozilo by, že zde s Vámi bude nelidsky zacházeno?*“ odpověděl: „*Hrozí mi tam, že mne Talibán zabije, protože můj bratr*

spolupracoval s Američany, a byl usmrčen.“. Oproti tomuto tvrzení však žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že vycházela ze skutečností sdělených v protokolu o podání vysvětlení a zjištěné skutečnosti nenásvědčují jakékoliv překážce ve vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a vycestování cizince z území České republiky. Cizincem uváděný důvod z obavy o svůj život v zemi původu vzala žalovaná na vědomí. A že jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, doposud nebyly zjištěny. Žalovaná dále uvedla, že nebylo zatím zjištěno, že by cizinci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Uvedené závěry však nejsou přezkoumatelné z hlediska způsobu vypořádání žalobcem uváděné skutečnosti o hrozící újmě spočívající v riziku, že bude zabit příslušníky Talibánu. To, že vzala žalovaná uvedenou informaci na vědomí, nevypovídá nic o vyhodnocení uvedeného rizika, žalovaná nezmínila, proč v uvedené hrozbě nespatřuje překážku pro výkon vyhoštění, zvláště za situace, kdy je obecně známou skutečností, že ve značné části Afghánistánu dochází k bojům s hnutím Talibán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 5 Azs 226/2015 – 59 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 Azs 16/2016 – 29). Zcela v rozporu s tvrzením žalobce, které uvedl do protokolu o výsledku účastníka, je pak závěr žalované, že nebylo zjištěno, že by žalobci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců.

16. Soud tak uzavírá, že napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se žalovaná nevypořádala s žalobcem uváděnou překážkou pro vycestování a nevypořádala se tak přezkoumatelným způsobem s požadavky na zhodnocení překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců. Soud proto napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná v řízení úspěšná nebyla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl plně úspěšný, žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
18. Soud usnesením ze dne 20. 9. 2018, č. j. 44 A 53/2018 – 22, ustanovil žalobci zástupcem Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Odměnu soud stanovil shodně se zástupcovým vyúčtováním ve výši 8 228 Kč. Tato částka je odměnou za dva úkony právní služby po 3.100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu (doplnění žaloby) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Výsledná částka 6 800 Kč byla zvýšena o částku 1 428 Kč představující 21% daň z přidané hodnoty, jíž je advokát plátcem. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. října 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně